

АГАТА КРИСТИ

КЛУБ „ВТОРНИК ВЕЧЕР“

Клуб „Вторник вечер” © 1995 Agatha Christie Limited. All rights reserved.

The Thirteen Problems © 1932 Agatha Christie Limited. All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE® MISS MARPLE® and Agatha Christie Signature are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and/or elsewhere. All rights reserved.

Художествено оформление на корицата – Димитър Стоянов – Димó

© Издателство ЕРА, София, 2016

ISBN: 978-954-389-365-2

**Книгите на ЕРА търсете на
www.erabooks.net**

АГАТА КРИСТИ
КЛУБ
„ВТОРНИК ВЕЧЕР“

ЕРА

ПЪРВА ГЛАВА

КЛУБ „ВТОРНИК ВЕЧЕР“

Реймънд Уест издуха облаче дим и с преднамерено подчертана наслада повтори думите си:

– Неразгадани мистерии.

Той се огледа със задоволство. Стаята беше старомодна, с широки черни греди, които опасваха тавана.

Беше обзаведена както подобава с хубави стари мебели и затова в погледа на Реймънд Уест се четеше одобрение. Той беше писател по професия и обичаше атмосферата около него да е идеална. Къщата на леля му Джейн винаги го изпълваше със задоволство, тъй като бе съвсем подходяща за индивидуалността на собственичката. Той погледна към камината насреща, където тя седеше изправена в голямото си кресло с облегалки.

Госпожица Марпъл беше облечена в черна брокатена рокля, силно стеснена в талията. Отпред под корсажа се спускаше мехеленска дантела, нагласена така, че да пада в пищни дипли. Носеше още черни дантелени ръкавици без пръсти и боне, кацнало върху събраната ѝ и вдигната гъста снежнобяла коса. Тя плетеше нещо бяло, меко и пухкаво. Бледите ѝ сини очи – кротки и добри – оглеждаха племенника ѝ и неговите гости с тихо задоволство. Погледът ѝ се спря първо на самия Реймънд – с винаги пресилена веселост, после върху Джойс Лемприер – художничката с късо подстригана черна коса и зеленикави лешникови очи и най-сетне върху изискания светски мъж – сър Хенри Клидъринг. В стаята имаше още двама души: доктор Пендър – възрастният енорийски пастор, и господин Педърк

– адвокатът – съсухрено малко човече, което гледаше над очилата си.

Джейн Марпъл за кратко насочи вниманието си към всичките тези хора и се зае отново с плетката си с кротка усмивка на устните.

Господин Педърик сухо се покашля – действие, което обикновено предшестваше забележките му.

– Какво беше това, дето каза, Реймънд? Неразгадани мистерии ли? Ха! И какво?

– Нищо – обади се Джойс Лемприер. – Просто Реймънд обича да слуша звука на думите и себе си, докато ги произнася.

Реймънд Уест ѝ отправи укорителен поглед, при който тя отметна глава назад и се разсея.

– Той е фразьор, нали, госпожице Марпъл? – попита тя. – Сигурна съм, че го знаете.

Госпожица Марпъл кротко ѝ се усмихна, ала не отговори.

– Самият живот е една неразгадана мистерия – важно каза пасторът.

Реймънд се изправи в креслото си и с импулсивен жест захвърли цигарата си.

– Нямах това предвид. Не философствах – рече той. – Мислех си за действителните, сухи и прозаични факти, за нещата, които са ставали, но никой не е успял да обясни.

– Знам какво точно имаш предвид, скъпи – обади се леля му. – Например вчера сутринта госпожица Каръдърс имаше едно много странно преживяване. Купила си два джила* чистени скариди от „Елиътс“. Отбила се сетне в още два магазина и когато се прибрала у дома, открила, че скаридите не са у нея. Върнала се в двата магазина, които била посетила, но от скаридите ни следа. Ето това ми се струва доста странно.

– Много съмнителна история – важно каза сър Хенри Клидъринг.

---

* Мярка за вместимост, равна на 0,142 литра. – Б. пр.

– Има, разбира се, много възможни обяснения – започна госпожица Марпъл, а бузите ѝ леко порозовяха от вълнение. – Например някой друг е...

– Скъпа лельо – прекъсна я Реймънд леко развеселен, – нямах предвид селски случки от този род. Мислех си за убийства, за изчезвания – за неща, които сър Хенри може да разкаже през следващия един час, ако пожелае.

– Но аз никога не говоря за работа – скромно заяви сър Хенри. – Не, никога не говоря за работа.

До неотдавна сър Хенри Клидъринг бе работил в Скотланд Ярд като комисар.

– Предполагам, че има доста убийства и случаи, които полицията не е разкрила – каза Джойс Лемприер.

– Смятам, че това е всепризнат факт – рече Педърик.

– Чудя се – започна Реймънд Уест – какъв тип ум би се справил най-добре с разрешаването на дадена загадка. Хората обикновено са на мнение, че редовият полицейски детектив страда от липса на въображение.

– Това е становище на лаиците – сухо отбеляза сър Хенри.

– Необходими са ви повече поддръжници – рече Джойс с усмивка. – Тъй като въображението и склонността към философстване са присъщи на писателите... – Тя иронично се наклони към Реймънд, но той остана сериозен.

– Писателското изкуство дава възможност да се вникне в човешката природа – изрече той сдържано. – Вероятно писателят вижда подбуди, които обикновеният човек би подминал.

– Зная, скъпи – обади се госпожица Марпъл, – че твоите книги са много умни. Но нима наистина мислиш, че хората са толкова неприятни, колкото ти ги изкарваш?

– Скъпа лельо – меко каза Реймънд, – ти си имаш свои схващания. Опазил ме Бог да ги променя по някакъв начин!

– Исках да кажа – започна тя, като леко сбърчи чело, докато броеше бримките на плетката си, – че на мен много

хора ми се струват просто твърде глупави, нали разбираш, а не добри или лоши.

Педърк отново сухо се покашля.

– Не мислите ли, Реймънд – рече той, – че придавате твърде голямо значение на въображението? А то е много опасно нещо, както ние, адвокатите добре знаем. Да си в състояние да пресееш доказателствата безпристрастно, да погледнеш фактите такива, каквито са – струва ми се, че това е единственият логичен метод, по който се стига до истината. Мога още да добавя, че само той единствено успява, съдейки по моя опит.

– Да-да! – извика Джойс и възмутено отметна глава назад. – Обзалагам се, че на тази игра ще ви бия всичките! Аз не съм само жена – но каквото и да кажете, жените имат интуиция – аз съм и човек на изкуството! Аз виждам неща, която вие не виждате. А и като такава съм се сблъсквала с пай-различни типове хора и ситуации. Познавам живота така, както дори и милата госпожица Марпъл не го познава.

– Що се отнася до това, скъпа, не съм толкова сигурна – възрази Джейн Марпъл. – Понякога в селата стават много обезпокоителни неща.

– Може ли да кажа нещо? – обади се доктор Пендър с усмивка. – Зная, че в днешно време е модно да се пренебрегва авторитетът на духовенството, но ние научаваме неща, опознаваме една страна на човешкия характер, която за външния свят е затворена книга.

– Е – каза Джойс, – струва ми се, че сме една доста представителна сбирка. Какво ще кажете да сформираме клуб? Какъв ден сме днес – вторник? Да го наречем клуб „Вторник вечер“! Ще се срещаме всяка седмица и всеки от нас ще трябва да излезе с една загадка. Загадка от неговия личен опит, на която той, разбира се, знае отговора. Да видя колко сме – един, трима, четирима, петима. Но всъщност трябва да сме шестима.

– Забравихте мен, скъпа – рече госпожица Марпъл и лъчезарно се усмихна.

Джойс леко се изненада, но бързо прикри това.

– О, чудесно, госпожице Марпъл – отвърна. – Не мислех, че ще искате да играете.

– Смятам, че ще бъде много интересно – отбеляза Джейн Марпъл. – Особено след като тук има толкова умни господа. Боя се, че аз самата не съм особено умна, но животът в Сейнт Мери Мийд през всичките тези години ме е дарил с проникателност спрямо човешката природа.

– Сигурен съм, че вашето участие ще е много полезно – любезно каза сър Хенри.

– Кой ще започне пръв? – попита Джойс.

– Мисля, че няма съмнение по въпроса – каза доктор Пендър. – След като имаме щастието сред нас да се намира такава видна личност като сър Хенри... – Той не довърши изречението си и вежливо се поклонил по посока на сър Хенри.

Сър Хенри помълча минута-две, накрая въздъхна, размени кръстосаните си крака и започна:

– Малко ми е трудно да подбера точно такъв случай, какъвто искате вие, но мисля, че случайно знам за една загадка, която съвсем точно отговаря на тези условия.

Може би сте чели за този случай във вестниците преди година. Той бе изоставен навремето като неразгадана мистерия, но неговото разрешение случайно достигна до мен преди няколко дни. Фактите са съвсем прости. Трина души седнали да вечерят. В храната им между останалите неща имало и консервиран омар. Късно през нощта и на тримата им прилошало и се наложило бързо да извикат лекар. Двама от тях оздравели, третият – умрял.

– А! – възкликна одобрително Реймънд.

– Сами по себе си фактите били съвсем ясни. Приело се, че смъртта е настъпила в резултат на отравяне с птомаин*. Въз основа на това заключение бил издаден смъртен акт, а жертвата – погребана. Но нещата не спрели дотук.

---

* Алкалоид, често пъти отровен; образува се при гниенето на органична материя. – Б.пр.